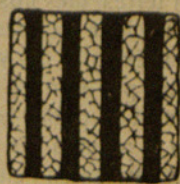
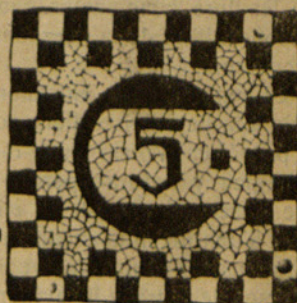

METRALLA

Surt el divendres

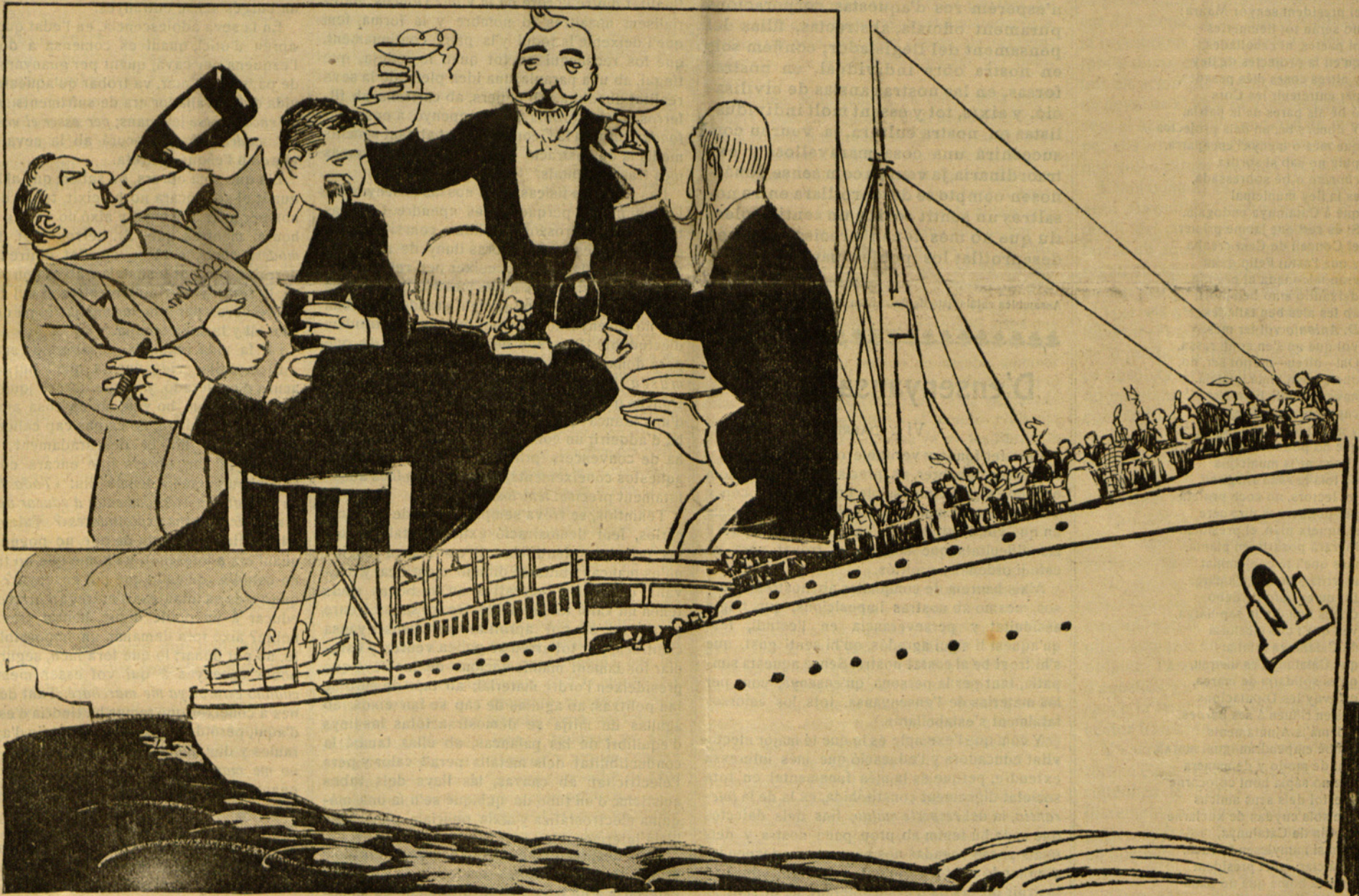

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret y'l dever de cooperarhi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevolga que sia llur pensar y sentir en materies relligioses, poltiques y socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSAMBLEA DE LA UNIÓ CATALANISTA).

Baix de S. Pere, 2, pral.

DELS TREBALLS PUBLICATS EN SERÁN ÚNICAMENT RESPONSABLES ELS SEUS AUTORS

Madrid, viernes, 22 de marzo (9).—Dice *El Liberal*: «El gobierno comienza á preocuparse del incremento que adquiere en toda Cataluña la influencia de la Solidaridad. En el Consejo de ministros de anteayer hablóse largo y tendido de ese asunto, conviniendo todos los ministros en que se hace indispensable poner un dique á la expansión de esas ideas. Sin duda respondiendo á esta nueva orientación del gobierno, el señor Maura ha enviado á la capital de Cataluña á un próximo pariente suyo, de quien se dice que lleva el encargo de poner los puntos á la Solidaridad. Nada tendria de extraño que, si para sofocar las ideas republicanas en Valencia se aumenta allí la guardia civil en 150 plazas montadas, para ahogar en Cataluña la influencia de la Solidaridad se piense crear é inmediatamente se organice para esos fines todo un cuerpo de ejército, pues se trata de una grande extensión de territorio».—(Del «Brusi» del día 22).

«Al zarpar el «Heliópolis» se oye un clamor de alegría. Un emigrante, desde la batayola de popa, hace, como un gesto supremo de despedida, el mismo ademán que la Pepita Sevilla hizo al público de Parish.—¡Adiós Español,—gritaba, y repetía el ademán grotesco que levantaba á bordo una tempestad de carcajadas, como si condensara el pensamiento de aquellos dos mil españoles que huían».—(De qualsevol diari del dia 23).

No hi ha remey

Es dolorós confessarho, empro els enemics de sempre may escarmentan. Com més s'accentua en nostra terra aquet moviment reivindicador de les aspiracions nobles y justes d'un poble sedent de justícia, molt més y d'una manera llastimosament equivocada, s'abandonen ells al gallejat patriotisme qu'es causa de les desgracies, no del nostre poble, sino de l'Espanya sencera.

Es impossible que la reflexió perduri en los actes dels que constituheixen una políti-

ca, aspecte d'un desenfrenat deliri de grandes ja esfumades, perque viuhem encara en l'ambient de les passades centuries.

Ara mateix, fa pena y dolor fullejar la premsa que més se vanagloria d'estimar á Espanya. Tots ells, al unison, atacan Solidaritat d'una manera despiadada, fugint de tota llógica, divagant per les regions d'un separatisme, á qui'l veuhen encarnat á la més petita acció del nostre poble.

No saben com aturar l'imponent despertar del dret que reviscola, y encenen la teya d'un desamor que jamay hem sentit els que defensem la causa de Catalunya.

Sempre lo mateix, sempre igual. No tenen altres arguments refutadors que'l separatisme; aixís ab aquesta paraula mal compresa y més mal pahída, movilsan á tots els que vivint lluny de la realitat mundial, desconeixen l'esperit que'ns anima y no tenen—oh febles—prou voluntat per escorcollar la veritat, que fora precursora de llurs reivindicacions mateixes. Y arriba á un grau tan incomprés aquet fanatisme irreflexiu que's tenen d'ells mateixos, que fa perdre l'engruna d'esperansa que covant en el pit generós de Catalunya, l'esperona al reviscolament dels qui ara la bofetegen y malparlen.

Es crean un 'separatisme fantástich, qu'ells li han donat vida, nom y historia, y no veuhen el veritable separatisme que es converteix en práctica funesta á cada poble qu'emigra, els milers d'espanyols que's separen de la patria, perque—no la patria—sino els que la malmenen, no'ls hi procuren el sagrat dret á la vida.

Si; tots els que la miseria els escup de la terra ahont naixeren, ¡com ei deuen malehir el desagrahiment d'aquet poble á qui han donat les seves suors y ara els hi nega una palatada de terra, per cubrir les ossoses despulles que'ls hi queden!